

2 בספטמבר, 2013

לכבוד

מועצת הרשות הממשלתית למים ולביוב

בפקס: 03-6369750

שלום רב,

הנדון: טיוטת כללי תאגידי מים וביוב (הפסקה או צמצום מתן שירותי מים וביוב), התשע"ג-

2013 – עמדת אגודה לזכויות האזרח בישראל

1. בפתח הדברים, אנו מברכים על השינויים העקרוניים שהוכנסו בטיטת כללי תאגידי מים וביוב (הפסקה או צמצום מתן שירותי מים וביוב), התשע"ג-2013 (להלן: "טיטת הכללים") וקבלת עמדת האגודה לזכויות האזרח בשורה של נושאים עקרוניים, בהם: החזרת שיקול הדעת בדבר ניתוק צרכנים חסרי אמצעים כלכליים לידי גוף ציבורי כמו לשכות הרווחה; קביעת רשימה של אוכלוסיה שאין לנתק לה את המים; הכנסת העיקרון של צמצום אספקת מים במקום ניתוק; קביעת האפשרות להגיש השגות על החלטות ניתוק לרשות המים; עצירת הניתוקים עד לבירור מצבו של הצרכן וכן בזמן שמתנהלת השגתו לרשות המים; פרסום החלטות רשות המים; קביעת חובת דיווח של התאגידיים על מספר הניתוקים, משכס וכיו"ב; קביעת אי ניתוק בחגים, כולל לא יהודים; ועוד. עם זאת, נבקש לעמוד על כמה אי בהירויות עקרוניות העולות מטיטת הכללים ועל כמה עקרונות יסוד שנעדרים מן המסמך.

א. ניתוק צרכנים ממים – כורח או מדיניות הניתנת לשינוי?

2. מכיוון שהמים הם זכות יסוד, הנגזרת מהזכות לחיים, מהזכות לכבוד, מהזכות לבריאות ומעקרון השוויון, ובלעדיהם ישנו חשש ממשי לפגיעה בבריאות האדם, אנו סבורים כי יש להותיר תמיד כמות מינימאלית של אספקת מים לכל אדם. לפיכך, מדיניות שתשקף את הכרת החברה בישראל בזכות היסוד למים, צריכה **לאסור על ניתוק מוחלט של צרכנים מאספקת מים.**

3. בהקשר זה יצוין, כי ניתוק מאספקת מים עלול אף לפגוע בבריאות הציבור כיוון שבמקרה של התפרצות נגיף (כמו התפרצות נגיף הפוליו בימים אלה), לא ניתן להבטיח כי בידי האוכלוסייה כולה האמצעי הראשון במעלה לצמצום ההידבקות בנגיף – שטיפת ידיים. לכן, גם מטעמים של שמירת זכות הציבור לבריאות ולמניעת מחלות יש למנוע את השימוש באמצעי הקיצוני של ניתוק אספקת מים.

4. בסעיף 3 לטיוטת הכללים נקבע כי אם קיים בידי התאגיד אמצעי המאפשר פעולת צמצום במקום ניתוק, תנקוט החברה בפעולת צמצום עד לכמות הבסיסית (העומדת כיום על 3.5 קוב לנפש לחודש), וזאת למשך שתי תקופות חיוב, אחריהן תבצע החברה פעולת ניתוק. קביעה זו מהווה צעד קדימה בהכרה בזכות למים, אולם לצערנו העיקרון של צמצום במקום ניתוק נקבע רק כסנקציית ביניים לפני הניתוק (לפי טיוטת הכללים אם הצרכן לא מסדיר את חובו לאחר הצמצום במשך שתי תקופות חיוב, הוא עדיין ינותק ממים). במקרים של צרכנים החיים במצוקה כלכלית קשה, שאין באפשרותם לעמוד בתשלומי המים הגבוהים, פתרון הביניים הזה אינו מבטיח את המשך אספקת המים, במיוחד שלא נקבעו לצדו הנחות לחסרי אמצעים כלכליים, פריסת תשלומים לפי יכולת החייב (גם אם מדובר בעשרות שקלים בודדים בחודש) ואפשרות לשמיטת חובות.
5. על כן, **אנו שבים ומציעים לאמץ מדינות שתאסור על ניתוק או צמצום אספקת מים, ותקבע כי תאגידי המים יגבו את חובות המים בדרכים חלופיות, כגון הליכים משפטיים או הליכי הוצל"פ. הצעה זו מבוססת על מדיניות מדינות רבות במערב, האוסרות באופן גורף כל ניתוק או צמצום של אספקת מים לבתים פרטיים.** מדיניות זו קיימת, בין היתר, בארגנטינה, ניו זילנד, אוסטרליה, בלגיה, ספרד, אירלנד, לוקסמבורג, נורבגיה, בריטניה, שוודיה, שוויץ ואוקראינה. אנו סבורים כי מדיניות זו היא ראויה ביותר לאור חשיבותה של זכות היסוד למים ולאור כך שבפני התאגידים עומדים כאמור אמצעים אחרים לגביית החוב.
6. **לחלופין, מוצע להגביל את צמצום אספקת המים באופן מידתי וסוציאלי למשך מספר שעות בכל יום, באופן הולך וגובר, עד למינימום של אספקת 4 קוב מים לאדם בחודש.** לכלל זה יש לקבוע חריגים, שיהיו חסינים מפני צמצום אספקת מים, בהם נכים, חולים סיעודיים או בעלי מצב בריאותי כרוני פיסי או נפשי, המחייב שימוש מוגבר במים (על פי אישור רפואי). לצורך כך, יש להטיל על תאגידי המים חובה לרכוש את הטכנולוגיה המתאימה לצמצום אספקת מים. איזון זה ישקף את הכרת המדינה בזכות היסוד למים בצד חובת התושב לשלם את חשבון המים שהוא צורך.
7. בהקשר זה, **אנו מברכים על הכוונה המוזכרת בדברי ההסבר לסעיף 4, שטרם מצאה את מקומה בנוסח טיוטת הכללים עצמם, לקבוע קבוצות אוכלוסייה חסינה מניתוק מים, בהם: מקבלי גמלת הבטחת הכנסה (בגילאי הכנסה וזקנים), קצבת סיעוד, קצבת זקנה לנכים, מזונות, צרכן הזכאי לכמות מים מוכרת כפולה וצרכן מוכר ברווחה ברמה א'. ברי כי אוכלוסייה זו חסרת אמצעים כלכליים ועל כן היחס אליה חייב להיות אחר, ולהתמקד בפתרונות אחרים להסדרת חובות שאינם הסנקציה הקשה של ניתוק מים.**

8. מוצע כי הרשימה תורחב לקטגוריות נוספות של צרכנים, אשר ברור שמצבם הכלכלי קשה או שניתוק המים יהווה עבורם פגיעה קשה מבחינה בריאותית או נפשית, לפי הרשימה שלהלן:

- (1) צרכן שהוכר על ידי ראש ההוצאה לפועל כחייב מוגבל באמצעים.
- (2) צרכן שהוכר על ידי בית משפט כזכאי להסדר תשלום או פטור במסגרת הליכי פשיטת רגל.
- (3) צרכן שעמו מתגוררים קטינים שטרם מלאו להם 18 שנים.
- (4) צרכן בעל נכות רפואית בשיעור של 70% לפחות, לפי הוראות סעיף 208 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח חדש] תשנ"ה-1995, או בשיעור של 40% לפחות בהתאם למבחנים המנויים בפרטים 33 או 91 שברשימת הליקויים כמשמעותה בתקנות הביטוח הלאומי (ביטוח נכות) (קביעת אחוזי נכות רפואית, מינוי ועדות לעררים והוראות שונות), התשמ"ד-1984.

ב. סמכות החלטה על ניתוק או צמצום אספקת מים

9. בהתכתבויות קודמות עמדנו על כך שהחלטות הנוגעות לקביעת סטטוס הצרכן מבחינה כלכלית, הסדרי תשלום, הסדרי גביה וצמצום אספקת מים חייבות להיות בידי רשויות ציבוריות, כגון הרשות המקומית, שכן היא הגוף הציבורי האמון על רווחת התושב. זאת להבדיל מתאגיד המים, שאינו גוף שאמון על רווחת התושבים ויש לו אינטרסים כלכליים ואחרים, המתנגשים לעתים עם הצרכים סוציאליים. איננו מתנגדים לכך שאת הפעולה הטכנית של ניתוק המים יבצעו תאגידי המים, אך אנו מתנגדים לכך שהם יקבלו החלטות באשר לניתוק החייבים וההסדרים הנערכים להם לתשלום החוב. החלטות אלו צריכות להישאר בידי גוף ציבורי בעל אוריינטציה סוציאלית, כמו לשכות הרווחה ברשויות המקומיות, אשר מכירות מקרוב את התושבים החיים במצוקה כלכלית קשה ומורגלות בהערכת מצבן הכלכלי של המשפחות שבטיפולן לשם קביעת זכאותן להנחות ולסיוע מסוגים שונים.

10. לאור העומס המוטל כיום על לשכות הרווחה, ישנה חשיבות רבה להגדרת אוכלוסיה החסינה מפני ניתוק, שלגביה לא יהיה צורך בחוות דעת של לשכת הרווחה, אלא ייאסר ניתוק על פי בדיקה מול המוסד לביטוח לאומי, משרד הפנים, ההוצאה לפועל או מסמכים שימציא הצרכן. לשכת הרווחה תוכל לבדוק משפחות שאינן נכנסות לקטגוריות אלו, אך עדיין שרויות במצוקה קשה שמצדיקה גביית החוב באמצעים אחרים מניתוק. ברי כי כל הטלת תפקיד על לשכות הרווחה צריכה להתבצע בתיאום ובאישור הגורמים האמונים על כך במשרד הרווחה ובשלטון המקומי.

11. בסעיף 4 לטיוטת הכללים נקבע שהתאגיד לא ינתק צרכן שהתקבלה לגביו חוות דעת מלשכת הרווחה או מגורם בעל מומחיות בתחום הרווחה הממליצה שלא לנתק ממים

והחברה נוכחה לדעת שהוא שרוי במצוקה כלכלית או כי ניתוק המים יגרום לו לסיכון בריאותי חמור מאד. באותה נשימה, נקבע בסעיף 5 לטיוטת הכללים כי בכל תאגיד תוקם ועדת חריגים, והיא זו שתקבע אם הצרכן סובל ממצוקה כלכלית קשה או מצוי בנסיבות חריגות המצדיקות את אי ביצוע הניתוק. מנוסח הסעיפים כלל לא ברור מה בדיוק תהיה מתכונת ההחלטה ומי יהיה הגורם הסופי שיכריע באשר לניתוק: התאגיד או לשכת הרווחה. אנו סבורים, מהטעמים שפורטו לעיל, כי במקרים שאינם נכנסים לקטגוריות החסינות מפני ניתוק, יש להטיל על תאגידי המים חובה לפעול בהתאם להמלצת לשכת הרווחה לגבי מצבו של הצרכן.

12. **אם יושארו סמכויות החלטה בידי ועדת החריגים, יש לשנות את הרכבה, כך שלתאגיד לא יהיה רוב מכריע בועדה.** אחת הדרכים לעשות זאת היא באמצעות החלפת אחד מנציגי התאגיד בועדת החריגים בנציג רשות המים, כך שלתאגיד לא תהיה בועדה זו סמכות הכרעה סופית, אלא רק "שליש" מן הקולות.

13. לפי ההליך הקבוע בסעיף 6 לטיוטת הכללים אמור הצרכן, שקיבל הודעה על כוונה לניתוק מים, לפנות לועדת החריגים של תאגיד המים בבקשה להימנע מכך, ולצרף כל מסמך התומך בבקשה. בנוסף להסתייגותנו מכך שלועדה זו, בהרכבה הנוכחי, ניתנת סמכות הכרעה בנושאים הסוציאליים, ישנו חשש כי **הדרישה להצגת המסמכים בפני תאגידי המים**, אשר אינם מחויבים לאמות המידה של המשפט הציבורי, **תגרום גם לחדירה לפרטיות באופן פוגעני ולא מידתי.** חשש זה מחזק את הצורך בהשגרת הערכה הסופית לגבי מצבו של הצרכן בידי גוף ציבורי. באופן זה ניתן יהיה למנוע מצב בו החייב ובני משפחתו יידרשו לחשוף פרטים אינטימיים על אודות חייהם במהלך הדיונים בועדה.

14. בסעיף 4 מוזכרת האפשרות שאת ההחלטה בדבר מצבו של הצרכן יקבל "גורם בעל מומחיות בתחום הרווחה". נקודה זו אינה ברורה, והיא מותירה פתח למינוי גורם רווחה פרטי אשר יערוך את הבדיקה האמורה. אנו מתנגדים לאפשרות זו, מן הטעם ש**גורם פרטי אינו בעל הידע, המומחיות והאחריות הקיימים בלשכת הרווחה**, ולא סביר כי בנושא כה רגיש כספקת זכות יסוד הדבר יקבע על ידי גורם שעשויים להיות לו קשרים ואינטרסים כלכליים, אשר יטו את החלטתו. באופן דומה אנו תומכים בהכנסת נציג של לשכת הרווחה ברשות המקומית להרכב ועדת החריגים, ומתנגדים להכניס אליה "חבר בעל מומחיות בתחום הרווחה", כקבוע בסעיף 5 לטיוטת הכללים.

ג. ועדת החריגים – נטל הבדיקה והקריטריונים להחלטה

15. בטיטת הכללים לא מוטלת שום אחריות על התאגיד לזהות את הצרכנים החיים במצוקה כלכלית. נהפוך הוא, סעיף 6 לטיוטת הכללים מעביר את הנטל לפנות לועדת החריגים לצרכן, שקיבל הודעה על כוונה לנקוט בפעולת צמצום או ניתוק מים, ולהמציא לה את כל האישורים בדבר מצבו, כולל אישורים מרשויות הרווחה. אנו בעמדה כי **יש להעביר את**

נטל הבריור אל התאגיד ולא להטיל את האחריות לבקשה על החייב. משמעות הדבר היא כי על התאגיד תוטל החובה לברר את הסטטוס של החייב עם הגוף הציבורי שיקבע לשם כך בנוהל מסודר.

16. הנטל המוצע כעת עשוי להיות קשה מנשוא עבור צרכנים מעוטי אמצעים כלכליים רבים, במיוחד בהתחשב בקשיים ובחסמים הברוקרטים ובעומסים המוטלים על שירותי הרווחה, והקושי גם כיום להגיע למימוש הזכויות בתחום זה. יודגש כי דווקא אנשים החיים בעוני הם המתקשים ביותר בהתמודדות עם מנגנונים בירוקרטים, ופעמים רבות מוותרים על זכויותיהם בגלל הקושי להתמודד עמם (להרחבה בעניין זה ראו: נטע זיו, משפט ועוני – מה על סדר היום? הצעה לאגינדה משפטית לעוסקים בייצוג אוכלוסיות החיות בעוני, עלי משפט ד' תשס"ה; דפנה ברק-ארז, מזיהוי עוול לסעד משפטי: בעקבות Naming, Blaming, Claming, מעשי משפט ג', 2010). על כן, נדרשת מדיניות שמתחשבת בקשיים האמורים ולא מטילה על חסרי אמצעים כלכליים נטל של הליכים בירוקרטים שברור מראש שלא יוכלו לעמוד בו.

17. סעיף 7 לטיוטת הכללים מותיר בידי ועדת החריגים שיקול דעת רחב, מבלי לקבוע אמות המידה ושיקולים קבועים ואובייקטיביים שעל-יסודם צריכות להידון הנסיבות האישיות של החייב. לא רק זאת, אלא שלפי הסעיף כל תאגיד יקבע נהלים משלו לעבודת הוועדה, ומן הסתם גם קריטריונים משלו להחלטה מהו מצב כלכלי שמצדיק אי ניתוק ממים. במצב דברים זה, נותרת הסמכות להכריע בסוגיות סוציאליות רגישות בידי חברי הוועדה, באופן שרירותי, לפי ראות עיניהם, רוחב וטוב ליבם, ומתוך נקודת מבט צרה פנים-תאגידית ותו לא.

18. אנו סבורים כי בעניין חשוב ורגיש כניתוק ממים דרושים קריטריונים מפורטים ואחידים לכל הארץ, שעל פיהם ישקלו נסיבות דומות בתאגידים עירוניים שונים. באופן זה ניתן יהיה לקיים את עקרון השוויון ולמנוע שרירותיות ואפליה (והשוו לעניין זה: [אמות המידה שנקבעו לשם הערכת יכולתו הכלכלית של אדם לשלם את מסי הארנונה](#), עמ' 59-58). לפיכך, אנו מציעים כי ייקבעו הנחיות מפורטות יותר בעניין זה: מעבר לקביעת קבוצות אוכלוסייה החסיונות מפני ניתוק, ייקבעו מבחני הכנסה ביחס למספר הנפשות בבית האב וקריטריונים נוספים, שיצדיקו הוראה על אי ניתוק.

ד. הסדר תשלומים והליכי הגבייה

19. טיוטת הכללים קובעת שלא תבוצע פעולת ניתוק או צמצום אספקת מים אם נקבע לצרכן הסדר תשלומים. עם זאת, הטיוטה אינה קובעת אמות מידה לתוכנו של הסדר התשלומים והתאמתו לצרכן ויכולותיו. ידוע לנו כי סעיף 32 לכללי תאגידי מים וביוב ([אמות מידה והוראות בעניין הרמה, הטיב והאיכות של השירותים שעל חברה לתת לצרכניה](#)), תשע"א-2011 קובע כי התאגיד יכול לפרוס תשלומים לתקופה ארוכה מ-12 חודשים בהתאם למצבו

הכלכלי של הצרכן. אולם, מעדויות של צרכנים מרחבי הארץ שהגיעו לידינו עולה כי במקרים רבים תאגידי המים קובעים מינימום של תשלום חודשי, העומד עד 150-200 שקלים לחוב עצמו, כשבנוסף הצרכן אמור לשלם את החשבון השוטף, שעומד על מאות שקלים. הסדר כזה אינו מתחשב בכך שהצרכנים ששויים במצוקה כלכלית קשה אינם יכולים לעמוד בכך.

20. על כן, אנו בדעה כי יש לשנות את הכללים ולאפשר הסדר תשלום חודשי של החוב שיהיה נמוך הרבה יותר, ויגיע לעשרות שקלים בודדים בלבד. ככל שתאגיד המים יבקש לקבוע הסדר תשלום גבוה יותר, יש לקבוע מעורבות של לשכת הרווחה גם בעניין זה, במובן זה שהיא תבחן את מצבו הכלכלי של הצרכן ותקבע מהו הסכום החודשי שביכולתו של הצרכן לשלם (חוב + שוטף), והאם היא ממליצה במקרים חמורים על הפחתת חוב, ללא פירוט אשר יחשוף את החייב לפגיעה בפרטיותו. בהתאם לכך, מוצע להוסיף לטיוטת הכללים סעיף שיחייב את התאגיד לפעול בהתאם להמלצת לשכת הרווחה ביחס להסדר התשלומים, וכן לאפשר במסגרת זו גם הפחתת חוב. ביחס למקרים בהם התאגיד יתנגד להצעת לשכת הרווחה, מוצע לאפשר לערער על קביעתה לרשות המים.

21. כמו כן, אנו מצטרפים לעמדת המועצה הישראלית לצרכנות כי יש להימנע מנקיטת הליכים על פי פקודת המסים (גביה) לצרכנים מעוטי יכולת. כידוע, פקודה מנדטורית זו מעניקה סמכויות מרחיקות לכת לרשויות ציבוריות, בהן עיקול מטלטלי החייב, ולגישתנו כאשר מדובר בזכות היסוד למים וצרכן מועט יכולת אין מקום לנקוט באמצעים דרקוניים אלה, אלא להגיע עמו להסדר תשלומים שבו הוא יכול לעמוד.

ה. גובה הסכום המזערי לניתוק ויידוע החייב על אודות זכויותיו

22. נבקש להעמיד את גובה הסכום המזערי – אשר בהתקיים חוב עבור אספקת שירותי מים וביוב העולה עליו, רשאית החברה לבצע פעולת ניתוק – על 1,000 שקלים, כפי שהוצע על ידי המועצה עצמה בנוסח קודם של הכללים, ולא על 500 שקלים כפי שמוצע כעת בסעיף א(1) לטיוטת הכללים. האמצעי בו נוקטים תאגידי המים – ניתוק גורף – בהתקיים חוב בסך 500 ₪ (בצירוף ריבית), אינו פרופורציונאלי, ודאי נוכח העלייה הדרסטית במחירי המים בשנים האחרונות. כאמור, לרשות התאגידיים עומדים אמצעי אכיפה אחרים, מלבד ניתוק המים.

23. אחת המכשלות העיקריות שבאופן ניסוחן של ההודעות הנשלחות לחייבים היא היעדרו של הסבר הולם ונהיר על אודות האפשרויות העומדות בפניהם (לצד, כמובן, תשלום החוב). עמדתנו היא כי התאגיד אינו יכול לפטור עצמו מחובת היידוע בהסתמכו על הנוסח המעורפל והתמציתי שבו נוקטת לשון ההודעה הנשלחת לחייבים. משכך, מוצע לצרף להודעה גם דף מידע מפורט, הכתוב בלשון הברורה לכל נפש, על אודות זכויותיו של החייב ועל האפשרויות העומדות בפניו על מנת להסדיר את העניין. בנוסף, אנו סבורים כי

המידע לחייב (ובכלל זה: הן ההודעה לחייב והן דף המידע הנלווה אליה) צריך להיכתב **בשלוש שפות לפחות** (עברית, ערבית ורוסית).

24. כמו כן, אנו מבקשים **לבטל את ההרשאה לתאגיד המים לשלוח הודעה שלישית ואחרונה לפני ניתוק לצרכן באמצעות מסרון** "ובלבד שהצרכן לא הודיע כי אינו מעוניין לקבל הודעה בדרך זו", הקבועה בסעיף 2(ב)(3) לטיוטת הכללים. כידוע, לא כל הצרכנים הם בעלי יכולות ואמצעים טכנולוגיים, בודאי שלא אנשים מבוגרים וקשישים, ועל כן אמצעי זה אינו רלוונטי עבורם. כמו כן, לא ראוי כי הודעה חשובה כל כך תימסר באמצעי זה, שמי שמתמשים בו באופן יומיומי מודעים למגבלותיו ולמקרים של תקלות בשימוש בו.

ו. תשלום מראש

25. בסעיף 8 לטיוטת הכללים מוצע לראשונה לקבוע שיטה של תשלום מראש, הידועה בעולם כשיטת "המונים המתנתקים" (Prepaid Water Meters). על פי שיטה זו, קבלת אספקת המים לצריכה בסיסית תלויה ביכולת של הצרכן לשלם עבורם מראש, ומקרים של אי תשלום מובילים לניתוק אספקת המים. **אנו רואים קושי רב בהפעלת שיטה זו, שעשויה להביא משפחות הנתונות במצוקה כלכלית להיותר ללא אספקת מים, כפי שקרה באופן המוני באנגליה ובדרום אפריקה**. בשתי המדינות זכתה השיטה לביקורת ציבורית ואף להתערבות בית המשפט, שקבע כי שיטה זו פוגעת בזכות הבסיסית למים ובזכות להליך הוגן.

26. ביוהנסבורג, למשל, פסל בית המשפט את השימוש בשיטה זו שהביא לניתוק המוני של שחורים החיים בעוני. בפסק דין קבע בית המשפט כי השיטה היא בלתי חוקית, כיוון שהיא מפלה לרעה אנשים חסרי אמצעים כלכליים מקבלת זכות היסוד למים, המגיעה בהיקף מנימאלי לכל אדם (ראו לעניין זה: פרופ' נטע זיו, "מים זה לא בחינם". מדוע לא בעצם?, בספר מדוע המשפט חשוב, תשע"א-2010).

סיכום

27. לאור הדברים שפורטו לעיל, מכיוון שהמים אינם מצרך ככל המצרכים - אלא משאב שבלעדיו לא ניתן לקיים משק בית והעדרו מהווה סכנה למורה לבריאות - עמדתנו היא כי יש לקבוע בכללים איסור על צמצום אספקת מים, למעט במקרים יוצאי הדופן בהם לצרכן ישנם אמצעים אך הוא בוחר שלא לשלם. בכל מקרה, צמצום אספקת מים אינו יכול להיעשות כאשר לחייב אין כל אמצעים לשלם את חובו והוא נענש על כך, הלכה למעשה, במניעת אספקת מים.

28. יודגש, כי העברת הסמכות לספק שירותים ומצרכים מרשויות המדינה לגוף תאגידי אינה פותרת את המדינה מאחריותה להבטיח את הנגישות של כלל הציבור לשירותים ומצרכים אלו, אלא להיפך, היא מטילה עליה חובה מוגברת להבטיח נגישות זו. לאור כך, הבטחת

הנגישות למים, בהיותם אמצעי מרכזי להבטחת זכות היסוד לבריאות ולקיום בכבוד, היא חובה ראשונה במעלה המוטלת על המדינה, גם כשאלו מסופקים על ידי תאגיד עירוני. על כן, מוצע כי החלטות הנוגעות לקביעת יכולתו הכלכלית של הצרכן, הסדר תשלומים, צמצום אספקת מים וכיו"ב יתקבלו על ידי רשויות ציבוריות בלבד ולא על ידי תאגידי המים והביוב העירוניים.

29. אשר על כן, נודה לשקילת הצעותינו שלעיל. כן נבקש להופיע בפני מועצת רשות המים כדי שנוכל להציג בפירוט את עמדתנו ולהרחיב בנושאים בהם תבקש המועצה להתמקד.

בברכה,

עו"ד טלי ניר

מנהלת המחלקה לזכויות חברתיות כלכליות

העתקים

מר אלכסנדר קושניר, מנכ"ל ויו"ר המועצה, רשות המים, בפקס: 03-6369750
מר ישראל עינב, מנהל מינהל המים והממונה על התאגידיים, רשות המים, בפקס: 03-5164955
גבי תמי שור, סמנכ"לית הסדרה, רשות המים, בפקס: 03-7605658
עו"ד חנה פרנקל, היועצת המשפטית, רשות המים, בפקס: 03-7605736
מר מאיר כהן, שר הרווחה והשירותים החברתיים, במייל
עו"ד יערה למברגר ועו"ד זמר בלונדהיים, הייעוץ המשפטי, משרד המשפטים, בפקס: 02-6467032
מר שעי קרפ, מנכ"ל מעיינות הדרום ויו"ר פורום תאגידי המים והביוב, במייל
מר שלמה בוחבוט, יו"ר מרכז השלטון המקומי, בפקס: 03-6844201
מר שלמה דולברג, מנכ"ל מרכז השלטון המקומי, בפקס: 03-6844201
גבי אסא בן יוסף, יו"ר ארגוני מנהלי הרווחה, מרכז השלטון המקומי, במייל